

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/cs>

point4me.cz
 tisk online snadno a rychle

TEREZÍNSKÁ TRYZNA 18. KVĚTNA 2014

Dovolujeme si Vás pozvat na vzpomínkovou akci k uctění obětí nacistické perzekuce, která proběhne na Národním hřbitově v Terezíně, dne 18. května 2014 v 10 hodin. Pro členy ČSBS a ČsOL Kladno a další zájemce bude vypraven z Kladna autobus s možností nastoupit také v Lidicích a Slaném.

Zájemci se mohou do 10. května 2014 nahlásit u br. S. Pítra, tel. č. 605 436 884 nebo na emailu havljova.gabriela@seznam.cz

P. Hroník

Nejdůležitější body:

- VZPOMÍNKY NA BOJE JSOU STÁLE ŽIVÉ
- KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI
- 4. ROČNÍK POCHODU RAVENSBRÜCK - NOVÝ BOR

72. VÝROČÍ OD SMRTI ŠKPT. MORÁVKA

* 8. 8. 1904 - † 21. 3. 1942

Narozen v Kolíně
 Zemřel v Praze.

Nejmladší člen legendární odbojové trojice

Mašín, Balabán, Morávek,
 přezdívané gestapem Tři králové.

V roce 2005 byl povýšen do hodnosti brigádního generála
 In memoriam.

Uvnitř tohoto vydání:

JOM-HA-ŠOA
REAKCE NA ČLÁNEK	2
VZPOMÍNKA NA
KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI	3-5
VZPOMÍNKY NA BOJE
JSOU STÁLE ŽIVÉ	6-7
KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI
POZVÁNKA	8
93. NAROZENINY BR.
PAVLA VRANSKÉHO	9
TAK JAKO SLUNCE
VYCHÁZÍ A ZAPADÁ...	10
UDĚLENÍ PAMĚTNÍ
MEDAILE PV PRAHA	11

Pietní akt Jom-ha-šoa se letos bude konat v pondělí 28. dubna na Náměstí Míru v Praze, kde bude od 14 do 17 hodin probíhat veřejné čtení jmen obětí holocaustu. Novinkou letošního roku je ale také rozšíření akce do dalších měst ČR. Přijďte se zapojit do čtení jmen jednotlivých mužů, žen a dětí, kteří byli pro svůj původ diskriminováni a zavražděni nacistickým režimem.

DEN VZPOMÍNÁNÍ NA OBĚTI HOLOCAUSTU

V den Jom Ha Šoa zapalujeme první dvě světla za všechna děvčátka a chlapce, kteří šli do plynových komor. Třetí světlo zapalujeme za jejich maminky. Čtvrté světlo zapalujeme na paměť tatínků, kteří chtěli ochránit své rodiny. Páté světlo zapalujeme za všechny dědečky a babičky. Šesté světlo patří všem židovským ženám a mužům, kteří bojovali na frontách druhé světové války. Sedmé světlo je památka na všechny lidi jakéhokoliv náboženství, jakékoliv národnosti, které o život připravily.

REAKCE NA ČLÁNEK BR. ŠEVČÍKA

Vážené sestry a bratři, Váš předseda ZO Petr Hroník, mi posílá různé informace týkající se velmi záslužné aktivity Vašeho OV i ZO Kladno. Z poslední zprávy, která obsahovala zpravodaj č.

3 z letošního roku, mě, kromě ovšem v š e c h ostatních článků, zaujalo zamýšlení bratra T. Ševčíka o seniorech. Sám jako senior a zástupce

našeho Svazu, (který je zakládajícím členem) v Radě Seniorů mohu jen souhlasit se závěry uvedeného článku. Nebýt dobrovolné bezplatné aktivity seniorů, neměli bychom přes 92 000 občanských organizací v ČR. Občanské organizace jsou nedílnou součástí demokratické společnosti a podle jejich aktivity mohou ovlivnit chod státu a zaměření celé společnosti. O tom, jak plní ČSBS, který má více než 80% seniorů ve své členské základně, tuto úlohu, se můžete přesvědčit ve svých organizacích a na našich webových stránkách. Dodatkem Vám

posílám jednu z posledních informací o Radě Seniorů a její činnosti, které projednal ÚV ČSBS. Pokud se někdo zajímá o další podrobnosti o Radě seniorů, doporučuji její web na www.rscr.cz

S pozdravem

plk. v.v. Pavel Vranský
Místopředseda ÚV ČSBS

(Zpráva o činnosti rady seniorů je k dispozici v kanceláři OV, případně doporučuji návštěvu výše uvedeného webu, pozn. red.)

Foto: zdroj internet

VZPOMÍNKA NA KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI...

Děkuji bratru Hroníkovi, předsedovi naší Základní organizace za článek o mém životě (vyšlo v únorovém čísle Zpravodaje, pozn. red.). Protože se blíží květnová výročí, rád bych přidal některé své vzpomínky.

Ano, pracoval jsem tehdy v Senovážné ulici, hned

vedle dnešní Státní banky. Pamatuji se, že tehdy, 5. května 1945 ráno na místo dvojjazýčného hlášení času v radiu řekl pan Mančal, že „... je sechš hodin“. V Praze byl cítit značný neklid. Viděl jsem několik Němců v civilu, kteří někam chvátali a drželi něco v kapse pravou rukou.

Odpoledne se strhla malá přestřelka mezi stráží před ubytovnou německé armády a nějakým mladým Čechem. Po skončení jsem proběhl k Prašné bráně a chtěl domů na Pankrác. Tramvaje už dávno zatáhly do vozoven. Šel jsem tedy pěšky. Po Nuselských schodech se muselo jít podíl zdi. Za ní byla velká vila, z které ozbrojení kluci z HJ

(Hitlerjugend, pozn. red.) postřelovali schody.

Nejprve se zdálo, že vše se omezí na boj o rozhlas a na jednotlivá ohniska. Vzhledem ke strategickému významu Prahy a tolika jejím mostům, vyrazila perfektně vyzbrojená a vycvičená armáda SS z obrovského a vylidněného cvičiště mezi Benešovem a Štěchovicemi.

Rozhlas volal. „Stavte barikády, braňte naši Prahu!“. Čeští dozorcí otevřeli pankráckou věznici a na svobodu pustili vězněné Čechy. A přesně v tom okamžiku přiletěl německý letoun a shodil bombu mezi utíkající. Po několika krocích na svobodě byli mrtví.

Další výzva: „Stavte barikády, formujte obra-

Foto:

br. Jaroslav Bárta, sedmnáctiletý člen 2. praporu Zpravodajské brigády „TOLEDO“

ROZHLAS
VOLAL
„STAVTE
BARIKÁDY,
BRAŇTE
NAŠI
REPUBLIKU“

VZPOMÍNKA NA KVĚTNOVÉ UDÁLOSTI...

nu!". Dnes si lidé jen těžko představí, jaké množství lidí, mužů i žen, lámalo dlažbu, stavělo barikády ze všeho, co bylo. Byla výzva: „Vezměte zbraně, organizujte obranu!". Dnes je velmi těžké si představit, že lidé, muži, ženy i větší děti, ti všichni šli v neuvěřitelných počtech barikády stavět.

A rozhlas volal i prosil rusky i anglicky o pomoc, o zbraně. Ale i u nás se objevily tak dlouho ukrývané zbraně, byly odzbrojovány menší německé jednotky. „Hlaste se na místních velitelstvích!". Teprve později jsem si uvědomil, že ta místní velitelství musela být předem organizována, že byly skutečné odbojové

jednotky. Já, ve smyslu svého skautského slibu, hlásil jsem se na nějakém velitelství v Nuslích, na pozdějším Náměstí bratří Synků. Nevím již přesně, který den to bylo, ale na křižovatce tří velkých ulic stálo rychlopalné dělo s nasazenými střelami. Vzhledem k věku jsem měl sloužit jako spojka. Dostal jsem rakouskou manlicherku s 20 náboji. Němci od Benešova dosáhli okraje Prahy. Větší odpor se objevil v Krči a na Pankráci. Tehdy vše vypadalo jinak. Kde dneska stojí bloky nových domů, byla pole, zahrady, továrna JAWA, zahradnictví. Zbraně SS byly známy svojí krutostí. Po letech jsem se v zaměstnání setkal s paní,

která byla mezi ženami a dětmi, které esesáci hnali před svými tanky proti barikádám.

Němci již byli na Pankráci, opět obsadili věznici. Nad Jezerkou byly tvrdé boje, Němci vypalovali celé bloky domů, ze zahradnictví na Rajknechtce se stalo popraviště, kudy se dnes vjíždí po dálnici do Prahy byly až na tehdejší Soudní náměstí celé bloky domů vypáleny až do sklepů. Zůstaly jen obvodové zdi i bez okenních rámců.

Když jsem jednou šel na Pankrác, hvízdla kolem mě kulka. Jindy dávka se zaryla do zdi kolem mne. Nikdy jsem rychleji nezašel.

A pomoc byla daleko, velmi daleko.

„STAVTE
BARIKÁDY,
FORMUJTE
OBRANU“

„VEZMĚTE
ZBRANĚ
ORGANIZUJTE
OBRANU“

Foto: J. Bárta,
dům na rohu ulic Hybernská
a Opletalova, vypálený při
těžkých bojích 2. praporu
Zpravodajské brigády o
Masarykovo nádraží

... POHLEDEM BR. JAROSLAVA BÁRTY

Snad v nouzi nejvyšší přišli Vlasovci. Němci je perfektně vycvičili i vyzbrojili na boj proti partyzánům. Nyní si Vlasovci chtěli svojí pomocí povstání snad zachránit životy.

Němci zastavili soustředěný útok. Zanechali za sebou spoušť, zkázu, mrtvé. Pamatuji si na koňské povozy. Zpod plachet trčely ztuhlé ruce i nohy našich lidí.

Pak přijela Rudá armáda. Lidé jim běželi vstříc. Válka skončila. Bylo potřeba tolik věcí dělat, obnovit práce, obsadit pohraničí. Vznikly Revoluční gardy. I já jsem vyfasoval pískovou uniformu Afrikakorpsu. Z naší oblasti se mělo jet do Ústí. Ale bylo mi řečeno, že mám před sebou závěrečné zkoušky, že musím..., že musím... uniformu vrátit. Rychlopalné dělo zmizelo, tramvajové vedení bylo obnovováno. Když jsme byli rozpouštěni, dostal jsem potvrzení, že jsme byli součástí Zpravodajské brigády, oddílu Toledo. (v samém závěru války vznikl 2. prapor Zpravodajské brigády, který nesl název Toledo, velitelem tohoto praporu se stal Bohumír Káša, pozn. red.).

Ale jiní, jiní tam byli za války daleko déle. Zaslouží si naši úctu.

Já jsem trochu fotografoval i v průběhu povstá-

ní a po něm i Prahu. Své dokumentující fotografie jsem daroval Národním výborům Prahy 4 a 13. Ty horší mi zůstaly. Negativy již dávno nemám. Škoda, snímky dokumentují lásku k vlasti. Škoda, že jenom tehdejší. U naší skautské klubovny jsme se zase sešli, i když již starší. Přišel jeden i v uniformě vojáka západní armády. Obnovili jsme skautskou činnost, obnovili jsme i výlety s mladými a novými členy. O tom se zmínil i bratr Hroník. Byl výlet, napítí z Němci otrávené studny, břišní tyfus s vysokou teplotou přes 40 stupňů. Jak se říká, na konci té dlouhé chodby je jasné, až oslňující světlo. Až tam jsem nedošel. Noční sestra v nemocnici

Foto: J. Bárta
Staroměstská radnice

Na Bulovce přišla včas. Zavolali mne zpět, zpět mezi živící. Jinak bych nemohl vzpomínat.

br. Jaroslav Bárta

*

Rád bych poděkoval br. Bártovi, že se s námi podělil o osobní vzpomínku na květnové události roku 1945.

br. Petr Hroník

Foto: J. Bárta
Německý Jagdpanzer, který útočil na Staroměstskou radnici

VZPOMÍNKY NA BOJE JSOU STÁLE ŽIVÉ

„DĚKUJEME VLADIMÍRU DITRICHOWI, TERÉNNÍMU PRACOVNÍKOVÍ PRO PODPORU VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ, KTERÝ VČAS ZASÁHL A POMOHL BRATRU ČERNÉMU I PO ÚRAZE UDRŽET BYT V DOMOVĚ SENIORŮ V Kladně-ŠVERMOVĚ. UVĚDOMUJEME SI, ŽE V DNEŠNÍ SPOLEČNOSTI RESPEKT A ÚCTA KE STAŘÍ, ANI K VETERÁNŮM, NENÍ SAMOZŘEJMOSTÍ A ING. DITRICH SVÝM AKTIVNÍM JEDNÁNÍM ZASTAVIL JEDNÁNÍ O PŘESTĚHOVÁNÍ BRATRA ČERNÉHO Z BYTU, DOMOVA, KTERÝ OBÝVÁ 20 LET. DĚKUJEME!“

Dne 10. března 2014 oslavil 92. narozeniny člen ČsOL a ČSBS Kladno Vladimír Černý. Poblhopřát jsme mu přišli 7. března a na jeho zdraví jsme si připili červeným vínem. Bratr Černý žije se svojí družkou Věrou v penzionu s pečovatelskou službou v Kladně – Švermově. Nad šálkem kávy jsme si povídali o jeho nelehké životní cestě. Na Volyni se říkávalo: „Život prožít, není jako pole přejít“. Bratr Černý vzpomínal na boje a bitvy, kterých se zúčastnil jako zahraniční voják Svobodovy armády. S velkým dojetím vzpomínal na svého velitele Ludvíka Svobodu, kterého poznal jako statečného a obětavého velitele, který se s otcovskou péčí staral o své vojáky. Vzpomínal na mládí, na

svoji rodinu, příbuzné a sousedy. Na jídla, která vařila maminka. Zeptala jsem se ho, zda také doma vařili šťovíkovou polévku. Odpověděl, že samozřejmě a že byla v rodinách volynských Čechů s láskou připravována a všem chutnala. Uvědomila jsem si, že na šťovík jsem chodila s mojí nejlepší kamarádkou z dětství Alenou Suchopárovou, jejíž rodina také pocházela z Volyně a maminka rovněž bojovala ve Svobodově armádě (poručice Věra Suchopárová, roz. Skřivánková 10. února oslavila 91 let). Jednou nám babička Skřivánková řekla, abychom šli natrhat šťovík na polévku. Odešli jsme s Alenou přes roudnický most, na druhou stranu Labe, kde jsme mezi stromy zralých třešní do tašky trhaly šťovík. Když jsme měli zaplněnou asi polovinu tašky, přišel na nás hlídač s tím, že krademe třešně. Ujistili jsme ho, že třešně rozhodně nekrademe u ukázaly jsme mu tašku s natrhaným šťovíkem. Nikdy nezapomenu

na jeho překvapený až vyděšený výraz v obličeji. Vyprávěla jsem mu tuto příhodu a oba jsme se shodli, že boršč se šťovíkem bychom rádi hned ochutnali. Pro většinu lidí je představa polévky ze šťovíku něco, co by v životě nejedli. V posledním novém vydání věhlasného gastronomického bedekru Michelin se objevila informace, že skandinávští kuchaři připravují jídla o intenzivních chutích. Strávníci okouzleně hodnotí také chutě, kde se vyskytuje aroma mechu či šťovíku. Asi na tom šťovíku přece jenom něco bude. Takže, bratře Vladimíre, hodně zdraví a štěstí Tobě i paní Věře.

Vladimír Černý se narodil 10. března 1922 v Malé Zubovštině v korosteňském okrese v Žitomířské oblasti. Jeho otec se jmenoval Václav, maminka Ludmila, rozená Koníčková. Vladimír měl sestry Naděždu, Annu a bratra Josefa. Jeho otec brzy zemřel a maminka se znovu provdala. Původně se jeho rodná obec jmenovala kolonie Zubovština. Název Malá Zubovština se datuje až od roku 1946. Jeho předkové (čeští emigranti z Rakouska – Uherska) odešli do Ruska kolem let 1871 až

BRATR VLADIMÍR ČERNÝ

1872 a patřili mezi první osídlence. Kolem roku 1875 se do kolonie přistěhovala rodina Koníčková, ze které pocházela maminka Ludmila (rodina Koníčkových pocházela z okolí Hradce Králového). Dědeček využil nabídky cara kácet lesy a zakoupil les, protože pole byla drahá. Pokácené stromy mu sloužily jako stavební materiál na dřevěné domy a v místech vykáceného lesa rodina Černých založila chmelnici. Chmel byl dovezen z Čech a jeho pěstování se osvědčilo jako výnosný zdroj příjmů, proto otec Vladimíra Černého patřil brzy mezi bohaté hospodáře. Vzpomíná si, že maminka říkala, že kdyby otec nezemřel, skončil by jako kulak na Sibiři. Školák Vladimír také chodil do české školy v Zubovtině (byla zřízena již 1. 3. 1888). Bylo samozřejmostí, že už jako dítě pomáhal rodičům v hospodářství. V době napadení Sovětského svazu bylo Vladimíru Černému 19 let. Přišla mobilizace a z hospodáře Vladimíra se stal voják Rudé armády. Odjel do Kyjeva a jako voják dostal lehký kulomet, a protože byl mladý, bylo mu nabídnuto, že může být zařazen do poddůstojnické školy. A tak začal

bojovat proti Němcům a učit se za pochodu. Potom už následoval tvrdý výcvik a náročné bojové podmínky. Při urputných bojích s nepřítelem byl poprvé raněn. Na zranění vzpomíná: „Střela z kanónu se roztrhla a střepina zasáhla pažbu lehkého kulometu, po které sjela a zasáhla nohu, tím bylo zranění o něco mírnější, jinak bych o nohu přišel. Přestože jsem zůstal ležet a nemohl vstát, položili mě na vůz a odvezli do Lvova do nemocnice. Tam jsem slyšel, že se utvořila samostatná česká armáda a chtěl jsem do ní vstoupit. Přestože jsem svoji původní vlast nikdy nepoznal, ani moji rodiče, byl jsem vychován k lásce a úctě ke své původní vlasti a chtěl jsem bojovat za její osvobození“. Konečně se zapojil po boku ostatních českých a slovenských vojáků Svobodovy armády do dalších bojů. V polovině ledna 1945 zahájila sovětská armáda mohutnou zimní ofenzívu. Přidal se také náš 1. československý sbor. V té době byly velké mrazy, ale všichni naši vojáci statečně bojovali

a během několika dnů osvobodili mnoho obcí a několik měst. Začátkem měsíce února narazili na velmi silný odpor nepřítele. V prostoru Liptovského Mikuláše byla vybudovaná důkladná obrana. Němci tam měli rovněž velké množství minových polí. Od začátku února bylo provedeno několik neúspěšných útoků. Úporné boje pokračovaly i v měsíci březnu. Teprve 4. dubna 1945 se podařilo našim a sovětským vojákům Liptovský Mikuláš osvobodit. Při těchto bojích byl podruhé raněn, opět střepinou, tentokrát do zad. Tím pro něj jako pro vojáka, bojování prakticky skončilo. Válku ukončil v hodnosti rotného.

Text a foto:
E. Armeanová

BR. ČERNÉMU
PŘEJEME
K JEHO
VÝZNAMNÉMU
ŽIVOTNÍMU
JUBILEU VŠECHNO
NEJLEPŠÍ
-
OV ČSBS Kladno

ZVEME VÁS NA

KLADENÍ VĚNCŮ

u příležitosti výročí Květnových událostí

Kdy? středa 7. května 2014, od 9 hodin

Kde? nám. Svobody na Kladně, u pomníku padlých

Více informací: na tel.č.: 602 668 482, nebo na emailu ovcsbs.kladno@seznam.cz

93. NAROZENINY BR. PAVLA VRANSKÉHO

Bratři a sestry, jménem OV ČSBS Kladno i jménem Základních organizací Kladno a Slaný vám dovoluji, prostřednictvím našeho Zpravodaje, blahopřát bratru plk. Pavlu Vranskému, místopředsedovi Ústředního výboru Českého svazu bo-

jovníků za svobodu k jeho 93. narozeninám, které oslaví 29. dubna 2014.

Milý bratře Pavle, přejeme Ti všichni pevné zdraví a věříme, že se z Tvé přítomnosti budeme těšit ještě po mnoho dalších let.

OV ČSBS Kladno

POCHOD RAVENSBRÜCK-NOVÝ BOR

Už počtvrté letos vyjde 9. května z brány koncentračního tábora Ravensbrück pochod na počest Lidických žen. Ze stejné brány byly tyto ženy a jejich spoluvězenkyně vyhnány v roce 1945 na pochod smrti. Nevěděly, co je čeká, zda přežijí. Pět z nich, pět žen z Lidic, se vrátilo do vlasti pěšky. Jejich pouť, dlouhá více než 470 km, skončila v Novém Boru. Každý rok je nás na trase Ravensbrück – Nový Bor o něco víc. Někdo se připojí jen na jednu etapu, někteří na více, jak má kdo čas, možnosti a výdrž. Někdo se vydá raději na kole, někdo sám, jiný s celou rodinou, přáteli. A někdo přijede na přivítání v cíli v Novém Boru u Lidické lípy, 22. května, ve stej-

ný den, kdy sem došly Lidické ženy v roce 1945. To se také cení.

Trasu už známe bezpečně, prošla jsem ji celou čtyřikrát, je to zkušenost šlapat přes tolik měst a více pěšky, po svých. Na zastavení sice moc času po cestě není, každý den je totiž potřeba zvládnout průměrně 35 km. Ale rozhlédnout se a povídat se dá vždycky a o všem, třeba i o tom, jak to mohlo tehdy v roce 1945 vypadat. Abych nemusela víc vyprávět – pojďte se letos přidat i vy. Je to zkušenost, na kterou se nezapomíná.

Milena Městecká

Kontakt a detaily o pochodu: milena.mestecka@gmail.com, tel. 724

639 064, Antonín Nešpor, OS Lidice, www.lidice.cz, neston@lidice.cz

Foto poskytl M. Městecká

TAK JAKO SLUNCE VYCHÁZÍ A ZASE ZAPADÁ, KAŽDÝ Z NÁS DOKONČÍ POUŽ ŽIVOTA...

Dne 19. března 2014 nás navždy opustil dlouholetý a zároveň nejstarší člen ZO Kladno, bratr Ladislav Lomička (*2. 10. 1916), jeden z posledních z přeživších vysokoškolských studentů zatčených v listopadu 1939 příslušníky gestapa, následně vězněn v KT Sachsenhausen.

(92let). Vzpomínám s úsměvem na tváři na každé setkání s bratrem Lomičkou a nezapomenu jeho vyprávění o jeho milované rodné obci Břízsku, recitování Kiplingovi básně „Když“ v anglickém jazyce, povídání prokládané latinskými citáty a neutuchající zájem o historii, naší vlast a ČSBS.

Do poslední chvíle o svého milujícího manžela pečovala a láskou zahrnovala jeho milá manželka, sestra Věra Lomičková

Snad naše upřímná soustrast, milá sestro, zmírní Vaši bolest.

*Za OV ČSBS Kladno
G. Havlůjová*

Poděkování:

„Děkuji Všem sestrám a bratrům za projevenou soustrast.“

Věra Lomičková

UDĚLENÍ PAMĚTNÍ MEDAILE PV PRAHA

V úterý 8. dubna 2014 jsme byli pozváni do prostor Posádkového velitelství Praha, které je dislokováno v Praze Dejvicích, v ulici Čínská. Ten den si příslušníci Posádkového velitelství Praha připomněli 10. výročí založení pražské posádky. V ten samý den si připomněli další velkou událost - 95. let Čestné stráže otevřením výstavy před

Generálním štábem AČR. Na slavnostním nástupu udělil velitel posádky Praha, plukovník gšt. Milan Virt pamětní medaile Posádkového velitelství Praha. Mezi oceněnými byli m.j. i předsedkyně OV ČSBS Kladno a předseda ZO Kladno (bývalý příslušník Čestné stráže a Posádkového velitelství Praha v letech 1995–2004).

Velmi si vážíme uděleného ocenění. Pamětní medaili vnímáme jako oceněním pro celou naši organizaci a je důkazem toho, že za námi je vidět kus poctivě odvedené práce.

Děkujeme veliteli Posádkového velitelství Praha a těšíme se na další spolupráci.

G. Havlůjová

P. Hroník

Foto: P. H., J. Hokův

Velitel Posádkového velitelství Praha plk. gšt. Ing. Milan Virt při slavnostním projevu

Předání Pamětních medailí PV Praha

Náčelník generálního štábu AČR generálporučík Ing. Petr Pavel předává ocenění příslušníkům Čestné stráže. První zleva mjr. Mikuláš Šandor, člen ZO Kladno.

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem ovcsbs.kladno@gmail.com

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

Adresa
Nám. 17. listopadu 2840
272 01 Kladno
Telefon: 720237044
E-mail: ovcsbs.kladno@gmail.com
Zpravodaj pro vás připravil
předseda ZO ČSBS Kladno,
Petr Hroník

Blahopřejeme našim jubilantům:

DUBEN

ZO Kladno
S. Marie MERTLOVÁ (90)
S. Jitka LITEROVÁ (52)
S. Nad'a STEJSKALOVÁ (89)
S. Daniela FIALOVÁ (70)
S. Ela PAVLOVÁ (90)
Br. Jaroslav PÍSAŘÍK (91)

ZO Slaný
S. Jaroslava SKOLILOVÁ (88)

KVĚTEN

Br. JUDr. Jiří GLOS (75)
Br. Bc. Martin SLAVÍK (34)

Český svaz bojovníků za svobodu z.s. je dobrovolný, nestranický a nezávislý spolek, který sdružuje účastníky národního boje za osvobození ve druhé světové válce jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé po nich počínaje 15. rokem jejich věku. Individuálními členy ČSBS se mohou stát i ostatní občané, bez rozdílu jejich politické příslušnosti a náboženského vyznání, kteří souhlasí s posláním ČSBS a jeho stanovami. Individuální členové ČSBS ve věku mezi 15-ti až 18-ti roky, mají na jednáních orgánů ČSBS hlas poradní. Jako kolektivní členové se členy ČSBS mohou také stát, demokratické organizace (občanská sdružení, spolky, atp.), působící v České republice nebo v zahraničí, jejichž činnost naplňuje ideu Svazu a to na základě Smlouvy o kolektivním členství uzavřené mezi ÚV ČSBS a vedením předmětného občanského sdružení (spolku, atp.).

Naše webové prezentace

ZPRAVODAJ

<http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno>

BLOG

<http://ovcsbskladno.blogspot.com/>

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno>

WEBOVÉ STRÁNKY

<https://sites.google.com/site/csbskladno/>

PO ROCE OPĚT V HAGIBORU

Ve středu, 12. března 2014 se vypravili předsedkyně a jednatelka OV ČSBS Kladno spolu s předsedou ZO Kladno na

návštěvu do Domova sociální péče Hagibor, ve kterém pobývá naše sestra Jaroslava Hrudová, rozená Friedmannová.

vili velice příjemnou část odpoledne povídáním nejen o dění ve svazu, ale také vzpomínáním sestry Hrudové na její včelaření s manželem. Všichni jsme u ní ocenili její duševní vitalitu, rozhled a zájem o současné dění.

Sestra Hrudová oslavila 91. narozeniny 27. 2. 2014 a tak jsme jí přišli pozdravit a s blahopřáním všeho dobrého jsme jí předali dárkový balíček k jejímu významnému životnímu jubileu.

Se sestrou Hrudovou jsme strá-

Děkujeme sestře Hrudové za velmi milé přijetí a přejeme jí ještě jednou, prostřednictvím Zpravodaje, především pevné zdraví a moc se těšíme na další setkání.

P. Hroník

